

Лето воли да скрије своја изненађења некада у јул, а некада у август. Сада је модернији август, месец намењен узвишеним темама и личностима. Интонација је дата на највећој телевизији гласом новинарке која је била тамо где нико није и која ће тек ићи тамо где нико не може. Јавила нам се овог пута са тајне локације усред Београда где је, с већ пословичном али овог пута наглашеном наивношћу, поразговарала са самим Великим мајстором главне масонске ложе у Србији.

Затим су забрујали гласови из највећих новина у Србији и августовска тема је отворена. Под интригантним називом – Тајна друштва [\[1\]](#) говорило се у ствари о дискретним хуманитарним друштвима са великим заслугама за демократију у Србији.

Демократија је опет нетранспарентна

Бити заслужан за демократију или, у ексклузивнијем виду, за њено увођење, највеће је друштвено признање које се може добити. Медијска промоција тајних друштава оркестрирана је тако да апсорбује негативан став јавности према њима и преобрази га у позитиван. Невладине организације добиле су опасну конкуренцију.

У двадесетом веку Комунистичка партија је из конспиративности и хуманитарног рада у оквиру ћелија непознатог чланства, прешла на отворену борбу за своје циљеве, промену друштвеног поретка и на крају, директно на преображај друштвене свести. Сличан историјски образац можемо уочити и у последње две деценије, али са другачијом динамиком и под измењеним називима. Некада је било важно бити првоборац, данас отпораш. Некада је било важно бити на линији, данас у тренду. Некада се радило на промени друштвене свести, данас на промени јавног мишљења. Некада је интернационала била комунистичка, данас је европска. Тек ради ублажења термилошког шока, сачуван је понеки назив из претходне епохе, као што је комитет, комесар, директива. Тиме се задржава стари застрашујући утицај на подсвест циљних

група и обезбеђује континуитет неуроллингвистичке контроле друштва.

На организационом плану тајна организација постаје полутајна или полујавна (данас је паметно рећи дискретна), а потом и јавна. Циљ је увек исти - добробит и напредак друштва.

Теорије завере и теорије контразавере

Замагљивање друштвених процеса остварује се ефикасно на различите начине: концептуално – фамом о крају меганаратива, медијски – грајом мноштва опречних гласова, на личном плану – оптужбом да је неко присталица теорије завере или да није присталица демократије или, што ја најстрашније, да је националиста.

Али теорија завере је само етикета коју јак ставља слабом као умоболном. Стигматизује се и гетоизира покушај уочавања повезаности наизглед независних друштвених догађаја и, у њиховој позадини, усклађено деловање разнородних социјалних група.

Теорија контразавере је друштвено призната и пожељна теорија завере. Али док теорију завере смишља потчињени, теорију контразавере смишља надређени. Она може имати називе попут „удруженог злочиначког подухвата“ или „глобалног загревања“. У овом случају ангажују се огромни материјални и људски ресурси друштва да се докаже хипотеза иза које се скрива сасвим конкретан интерес који је довољно моћан да може да обликује друштвено мишљење, а преко њега и друштвене односе. Ефекат противљења теорији контразавере исти је као и код супротстављања завери – неутралисање најразличитијим средствима: медијским ћутањем, етикетирањем, недоступношћу новчаних средстава за истраживања, физичком силом.

Ове две теорије, као посматрач и његов лик у огледалу, одражавају друштвени поглед одоздо, наспрам погледа одозго. Они се могу пресликавати и замењивати места, могу једна другој порицати истинитост, али њихова геометрија сведочи о простирању глобалне друштвене моћи. Тако наспрам удруженог злочиначког подухвата (отпор агресији) стоји неударен добротворни подухват (агресија), наспрам угљендиоксида је узрок, угљендиоксид је последица и тд.

Историјско закашњење

Паметнији од нас кажу да на овом простору историја касни, јер је има превише. И добро је што је тако. Посматрањем напредних друштава можемо учити шта нас чека и припремити се за дочек. Нажалост, добар део друштвене елите из једне сасвим инфериорне позиције сиромашног види само материјално богатство, не сагледавајући како се до њега дошло и шта га још увек прати.

Наша дискретна друштва каскају тачно 202 године за историјом (1717–1919). Припадници политичке елите ипак мисле да је ово закашњење могуће надокнадити накнадним чланством или макар пријатељством [\[2\]](#), и не запостављају ни темпларе ни хоспиталце! Обе гране богатих монаха ратника данас отворено и равноправно делују на историјској сцени, могуће са заједничким историјским циљем.

Шта би на све то рекао француски краљ Филип Лепи? Ко ме би данас отео богатство? Или би само одмахнуо руком и рекао: „Боље је да се учланим, као Војвода од Кента...“

А већ сутра поред Храма Светог Саве на Врачару стајаће Масонски храм [\[3\]](#) и историјско кашњење биће још једном, симболичким уједињењем, надокнађено. Модерни екуменизам заиста не познаје границе. Август је жешћи од јула.

[\[1\]](#) *Политика*, 15. август, „Тема недеље“, стр. 12–13.

[\[2\]](#) Заступљене су скоро све политичке партије (ЛДП, НС, СВМ, ДС), а није запостављена ни родна равноправност. Исто, „Прва српска Женска ложа“, стр 13.

[\[3\]](#) Исто, Хасановић, „Морамо да се ујединимо“, стр. 12.

Августовска масоника и парамасоника

Пише: Драган Митровић
петак, 20 август 2010 11:29
